

Kronieken Effata juni 2009

Stuurgroepvergadering op 4/6: napraten over de vormselviering in het MPIGO De Oase en de eerste viering in de gevangenis met pater Yves, de laatste afspraken maken voor de Ontmoetingsdag.

Drievuldigheidszondag, 6/6: Chrisje verwelkomt pater Herman Bergsma en enkele van zijn medewerkers die uit Nederland zijn meegekomen. Herman vervangt Guido die zich ergens in Materdomini verdiept in de spiritualiteit van de redemptoristen. Voor Herman zijn wij een bekende groep, met niet steeds bekende namen, geworden. Hij pikt er dan maar Naomi, die pas haar plechtige communie gedaan heeft uit, om samen met hem de homilie te maken. Maar eerst het evangelie: Matteüs 28, 16-20.

Dan komt de eerste vraag aan Naomi: *"Weet jij dat God bestaat?"* Ik hoor haar antwoord niet, maar ik denk dat het klopt, want Herman reageert verheugd: mensen die weten en zeggen hoe alles in elkaar zit: dat is pas een teken van macht. De tweede vraag: *"Vind jij dat je God nodig hebt?"* Dat is een moeilijke vraag, ik zou zelf niet zo onmiddellijk een antwoord weten, maar ... wie heeft mij de kans gegeven om vol liefde een boodschap te brengen? Dus: ik heb God nodig want Hij geeft ons aan elkaar om gelukkige mensen te zijn. Hier is geen machtsmisbruik, want als Jezus zegt: *"Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde"*, is het duidelijk dat hij nooit iemand heeft afgewezen, maar soms eens heeft gezegd dat er wel een betere manier van leven is.

De laatste vraag: *"Heb jij al eens iemand afgewezen?"* is weer een moeilijke, en ik denk dat Naomi in het zekere blijft met een ontwijkend antwoord, ik zou dat ook doen ... Dus: wat zou Jezus zeggen? Maak het goed, geef solidariteit een kans, wat je niet wil dat aan jou wordt gedaan, doe dat ook aan een ander niet. Dan zul je langzamerhand ontdekken dat God in ons midden is als een vader, een broer, een zus. Dat God een luisterend oor is, waar je alles aan kwijt kan. Dat Jezus zegt: *"Dát heb ik ook meegemaakt!"*

Dan danken we voor zaken die toch goed afgelopen zijn en we bidden voor al die leerlingen en studenten die nu in hun examenperiode zitten.

We wensen onze vrienden uit Nederland een behouden thuiskomst en een gul 'Tot weerziens!' toe en danken pater Herman voor zijn voorgaan.

De laatste koorrepetitie (12/6) voor dit werkjaar, nu met Ilse als dirigent. Repeteren voor de 50ste huwelijksverjaardag van de ouders van Bernadette en voor de dankviering bij het huwelijk van Karen en Erwin. En, voor wie het nu nog niet weet: *"Zingen zonder 'papier' dat is niet zingen uit het hoofd, maar vanuit uwen buik! Veel mooier en helemaal anders..."*

Effataviering op Mannendag, 13/6, met pater Gaston Ribbens. Caroline heeft het nu zeer druk op school, met allerhande toetsen, schoolreizen, het voelt alsof ze de tijd kwijt is. Dus moet je tijd máken, vieren, zingen en kaarsen aansteken!

Johan dirigeert, het tempo is hoog, maar met Filip aan de piano moeten we toch wel even wachten op het tussenspel!

Pater Gaston heeft gekozen voor twee lezingen: een uit Ezechiël (17, 22-24) en een uit het evangelie van Marcus (4, 26-34).

Bij Ezechiël zijn de Joden weggevoerd naar Babylon, waar ze in ballingschap leven, zij die een volk zouden worden, talrijk als zandkorrels op het strand. Ontmoedigd zijn zij en dan komt Ezechiël met het verhaal over God, die van een omgehakte boom een twijgje neemt, dat plant en het groeit uit tot een boom waar prachtige vogels in nestelen. Ezechiël zegt: *"God komt tussen, het koninkrijk zál komen, voor álle mensen!"*

Ook de eerste christenen raakten ontmoedigd na het eerste enthousiasme. Het koninkrijk Gods was er niet gekomen zoals zij het verwacht hadden, discriminatie en vervolging door de Joden en de Romeinen was hun deel. Marcus schrijft dus verhalen over wat ze zich van Jezus herinneren: over het zaad dat ontkiemt terwijl de boer slaapt. Maar vooral over dat kleine mosterdzaadje dat uitgroeit tot een grote struik waarin vogels hun schuilplaats vinden. Marcus zegt: *"God werkt wél, ook al slaap je!"*

Twee verhalen met dezelfde conclusie en zo herkenbaar voor ons in onze tijd. We voelen ons ver van de tastbare aanwezigheid van God in ons midden. Tellen we echt niet meer mee in de grote ethische debatten, zijn we echt in een hoekje gedrumd?

Maar we mogen niet vergeten dat God in stilte werkt, dat Hij tijd heeft. Als wij overeind komen na een pijnlijk verlies, na een breuk, na een tegenslag, is dat ook niet God die werkt, in stilte? Of

kleine gemeenschappen, waar geloof weer samen wordt gedeeld, zoals Effata, waar geloofd wordt in een nieuwe toekomst, als scheuten van een doodgewaande boom, als struiken uit een nietig zaad, is dat ook niet God die stil aan het werk is?

Een innige vredeswens, moed voor stil en hoopvol voortdoen, bidden voor hen die gestorven zijn of wachten op de dood die spoedig komt. Bidden voor hen die moegestreden en moe gewerkt zijn, dat ze vasthouden, denkend aan het beeld van de groeiende boom, gelovend aan de kracht van de graankorrel.

Dan nog een oproep van Ilse naar onze jongeren om, zoals de ouderen zorgen voor de Effatazaal en de kapel, te zorgen voor het opruimen en netjes houden van hun speelruimte, die ook als Taborzaal wordt gebruikt.

Het is mannendag en de vrouwen verwennen ons met een verwarmend gebaar, een warme hand die ze reiken als het even koud is in ons hart: een zelfgemaakt kersenpitkussentje!

Dan zijn er boterhammen: kramiek en suikerbrood, want het is ook nog eens Gevi! Het kan niet op! Als pater Gaston terug vertrekt naar zijn huidige thuisbasis in Jette, wensen wij ook hem een behouden thuiskomst en heel veel dank voor zijn voorgaan.

Maar niet te missen: Peter Lambert en Johan Van Vaerenbergh spelen voor ons 'Mannen van 85, vergeten is niet dementeren'. Ik heb die geschiedenis meebeleefd, ze is zo herkenbaar, ontroerend, eerst niet aanvaard, dan onvermijdelijk en op het einde niet meer zelf aangevoeld, maar geladen voor wie moet toekijken. Spijtig van die minder goede akoestiek en die onmogelijke stoelen, maar Peter en Johan hebben het hartelijke applaus echt verdiend. Het was 'levend' toneel!

Eindelijk weer eens tijd gevonden (gemaakt?) om naar Tabor (17/6) te gaan. Ludwin heeft zich geïnspireerd op recente gevallen van bloedwraak in het Gentse om de tekst van Matteüs 5, 38-42 te kiezen. Jezus verwijst hier naar de oudtestamentische taliowet: *"Oog om oog, tand om tand."* Op zich was die wet al een verbetering van de vroegere wetten van bloedwraak, want zo werd vermeden dat wraak zou escaleren. Maar Jezus verlengt die regeling en overtreft ze: *"Biedt ook uw andere wang aan!"* Het is een eenvoudige boodschap aan de christenen: jullie mogen uit Gods overvloedige liefde putten. Of nog beter: wij noemen niet alleen 'Kinderen van God', wij zijn het ook!

Wij bidden om creativiteit om conflicten te vermijden, voor begrip en geduld bij leerkrachten, bidden en danken voor het eerste kleinkind van Lut en voor een voorspoedige verdere zwangerschap en bevalling van Lien, de dochter van Chrisje en Fons. Wij bidden voor volkeren die zoeken naar vrede en bidden om sterkte voor collega-journalisten in hun diepe nood.

Effataviering 20/6: Guido is terug uit Italië en Simon springt hem van pure blijdschap ter verwelkoming in de armen, hoog in de lucht!

Op de terugreis, ergens boven Zwitserland, kwam Guido's vliegtuig in een zone met zeer sterke turbulentie, het begon echt te dansen en plots te zakken, slecht voor de spijsvertering en zeer beangstigend. Doet God zoiets met opzet? Want juist vandaag gaat het evangelie volgens Marcus (4, 35-41) ook over zo'n ervaring: de boot op het meer, een plotse storm, een slapende Jezus, leerlingen die vrezden te zullen vergaan. Maar waarom waren ze bang? Hoe is het mogelijk dat ze nog niet geloven?

Vraag: Op hoeveel plaatsen zal het scheepje van de kerk in de storm gekomen zijn? Hoeveel keer wordt de vraag gesteld: Waarom slaapt God, waarom laat God dat toe? Moeten wij herstructureren? Telkens weer? Zou het erg zijn als de christenen uit de wereld verdwenen? Is Hij, Jezus, nodig? Of, kernachtiger gezegd: Moeten wij de dekstoelen herschikken als de Titanic zinkt? Neen, we moeten nadenken over de vraag: Wie is Hij en wat betekent Hij nog, of is het beter nu afscheid te nemen? Aan die vraag kunnen we niet ontsnappen ...

Maar Jezus slaapt niet, zegt het evangelie. Hij vraagt zich af: Wanneer zullen jullie mijn woord ernstig nemen, omdat God jullie ernstig neemt? Wanneer zullen wij, zonder grote woorden of daden tonen dat wij mensen zijn die vertrouwen hebben in Jezus van Nazareth?

De liederen maken bij Effata deel uit van de viering en nu klinkt het nog duidelijker: *"Tot vrede strekke ons uw naam: 'Ik zal er zijn!'"*

Wij danken voor een kerngroep van mensen uit onze Effatagemeenschap, die deze namiddag een eerste werkbezoek brachten, om van een huis een thuis te maken voor een viertal redemptoristen, als voorboden van het Clemensproject.

Wij bidden voor de overleden moeder van Lieve De Moor, bidden voor hen die nu haar liefde moeten missen, wij bidden dat wij bij storm zouden blijven weten waar het echt om gaat, wij bidden

dat zij die structuren vastleggen, blijven onthouden dat structuren draagvlak zijn voor zingeving, wij bidden voor de studenten.

Maar wij zingen ook driemaal 'Hoera' voor Naomi, die zopas verjaarde!

Tabor is tijd voor nadenken, voor stilte, voor bidden. Op 24/6 sluit Tabor dit werkjaar af met het verhaal uit Lucas 1, 26-38 over de boodschap aan Maria. Kern is: Maria, moeder van de Heer, ook onze moeder, werd ook leerlinge. Ze heeft God in haar leven binnengelaten, ook letterlijk. Ze kende goede, maar ook heel droevige dagen, en wát Hij zei was ook voor haar niet altijd even duidelijk. Wij beschouwen haar als onze voorspreekster bij haar zoon. Ze toont ons dat het niet belangrijk is waar Hij woont, maar wat Hij wil.

Wij hebben gedankt voor onze jarige Margriet. Wij hebben gebeden voor onze afwezigen, voor de studenten met een tweede zit, voor hen die deze Tabor hebben voorbereid, voor een juiste inplanting van het Clemenshuis, dat we net als Maria mogen geloven in Gods liefde, voor palliatief verzorgde mensen, voor jonge gezinnen.

Ontmoetingsdag op 28/6. Nijvere handen hebben alles weer netjes klaargezet en er heerst al een ware feeststemming als we binnenkomen, voor één keer op zondag.

Odette zet meteen de juiste toon: een zonnige dag, we komen tafelen bij de Heer, tafelen bij elkaar. Een speciale dag van dank: dankend, voor elk moment dat we elkaar hebben blijkemaakt, elkaar hebben vrijgemaakt, voor elke schakel die ons binden mocht.

Ook vandaag denken we speciaal aan Maria, want het was gisteren feest bij de redemptoristen, het was de feestdag van Onze-Lieve-Vrouw van Altijddurende Bijstand. Waar redemptoristen zijn voorbijgekomen, gepredikt hebben, overal vind je die bekende icoon. Maria kijkt óns aan, ze wijst naar haar kind, een kind dat er al volwassen uitziet, zo verschietend dat het een sandaaltje verliest, hoe kan het anders met die engelen die hem het kruis, de lans en de spons tonen.

Over Maria weten we niet zoveel, af en toe verschijnt ze maar in beeld, natuurlijk bij de geboorte van Jezus, dát kon niet vermeden worden. Bij de bruiloft van Kana, bij het begin van Jezus' openbaar leven, en dan nog eens als zijn familie vindt dat hij rare dingen vertelt zoals: *"God is liever barmhartig dan dat Hij offers krijgt!"* Dan willen zijn moeder en zijn broeders hem spreken, maar hij snijdt af: *"Wie is mijn moeder, wie zijn mijn broeders?"* (lees Matteüs 12, 46-50). En natuurlijk is Maria er weer, helemaal op het einde, als iedereen gevluucht is, met andere vrouwen, op een ereplaats bij het kruis.

Niet hoog geplaatst, heel dicht bij Jezus, steeds vrouw geweest, alles begrijpend, jubelend in haar Magnificat (daarom het evangelie volgens Lucas, 1, 46-55), steeds tijd om te luisteren.

Mannen zullen toegeven dat je een man maar kent, als je ziet hoe hij met vrouwen omgaat, wie zijn moeder is: zo kun je Jezus kennen.

Aarzelend, twijfelend of ze het wel zal doen, daardoor niet echt aangekondigd, zingt de Poolse Theresa Stolarska, met veel gevoel een lied van Maurits Sabbe, naar een gedicht van Paul Fierens en op muziek van August De Boeck, met als titel: 'Het Kerkske van te lande'.

Dan bidden we voor eerbied voor de Indianen en hun natuur in Guatemala, we vragen God dat hij omziet naar zieken en hen allen in zijn hart sluit, we bidden om verpozing in deze vakantietijd voor allen: *"Blijf bij ons waarheen onze weg ook voert en laat ons een zegen zijn voor elkaar!"*

Ook de meisjes van het jeugdkoor hebben een lied voorbereid, 'Een vriend zien huilen kan ik niet', van Jacques Brel, bewerkt door Herman Van Veen, en ze doen dat heel ernstig (en hééél goed). Sylvie zingt, met begeleiding, een lied dat haar raakte, een lied dat we snel even geoefend hebben op de laatste koorrepetitie, maar slechts weinigen hebben de tekst:

**Behüte mich, Gott, ich vertraue dir,
du zeigst mir de Weg zum Leben.
Bei dir ist Freude, Freude in Fülle.**

Vreugde in overvloed, van vreugde juicht mijn geest, altijddurende bijstand: het kan niet op!

En toch krijgen we nog een aandenken, een bladwijzer met de wens: 'Effata, sleutel tot ...', zelf in te vullen, maar zeker de sleutel tot een prettige vakantie!

Het is een zonnige dag, aperitieven kan buiten in de zon. Dan weer eens (maar dat is géén negatief standpunt!) lekkere beenhesp en frisse groenten en versgebakken frietjes. Tenslotte een eindeloos dessertenbuffet. Nou ja, eindeloos: als de jongeren, terugkomend van de bowling, ook hun deel gekregen hebben, blijft er niet heel veel meer van over.

En dan zie je Effata op zijn best: als de laatste de deur sluit, is alles netjes opgeruimd, het feest is voorbij: dank voor al wie er weer zo een feest van maakte!

Hier eindigen de kronieken van dit werkjaar.

Kronieken schrijven, om het met een woord van Willem Vermandere te zeggen (maar hij heeft het over klarinet spelen), kronieken schrijven, dat is heviger ademen, dat is overschot van tijd hebben, dat is ook een beetje treuren, een beetje buigen, een beetje bidden, een beetje doodgaan, een beetje heilig zijn, een beetje eeuwig leven.

Ik wens jullie een prettige vakantie toe!

Wouter, maandag 29 juni 2009